

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) Ing. K. Ch., b) D. Ch.**, zastoupených JUDr. Sylvou Rychtalíkovou, advokátkou, se sídlem Kodaňská 521/57, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** město Strakonice, se sídlem Velké náměstí 2, Strakonice, **II)** J. K., **III)** L. K., týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. června 2014, č. j. KUJCK 37532/2014/OREG, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. května 2015 č. j. 10 A 99/2014 - 31,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. května 2015, č. j. 10 A 99/2014 - 31 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Podstatou případu, který se před Nejvyšším správním soudem ocitá již podruhé, je nesouhlas žalobců s tím, jakým způsobem jejich soused [osoba zúčastněná na řízení II)] realizoval dopravní napojení své novostavby rodinného domu na místní komunikaci. Žalobci nejsou sice mezujícími sousedy, jejich pozemek a stavba však přiléhají k nepojmenované uličce spojující ulice Lesní a Ptákovickou ve Strakonících, do níž stavebník situoval vjezd ke své novostavbě. Žalobci byli sice účastníky územního řízení, uvádějí však, že trasa dopravního napojení nabyla definitivní podoby až v řízení stavebním. V něm již za účastníky přibrání nebyli, a účastnická práva jim žalovaný nepřiznal ani poté, co podali odvolání proti stavebnímu povolení s tvrzením, že jsou opomenutými účastníky stavebního řízení.

[2] Proti odvolacímu rozhodnutí brojili žalobci u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“). Ten jejich žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud však rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil svým rozsudkem ze dne 12. března 2014, č. j. 6 As 132/2013 - 29. Zde Nejvyšší správní soud vyslovil následující právní názor: *„Jestliže všechny otázky, které zakládají přímé dotčení práv vlastníka sousedního pozemku, byly beze zbytku vyřešeny*

v územním řízení a ve stavebním řízení nedozná toto řešení žádných změn, pak není důvod přibírat takto dotčeného souseda jako účastníka do stavebního řízení. Ochranu jeho práv totiž v takovém případě dostatečně zajišťuje jeho účast v řízení územním. Naopak pokud dotčení práv souvisí se skutečností, která byla poprvé řešena teprve ve stavebním řízení nebo která oproti územnímu rozhodnutí doznala ve stavebním řízení podstatných změn, je třeba souseda do stavebního řízení přizvat jako účastníka; jinak půjde o účastníka opomenutého.“ Z toho pak vyplývaly i pokyny, jež pro řízení o odvolání žalobců Nejvyšší správní soud směřoval vůči žalovanému: „Žalovaný tak bude muset o podaném odvolání stěžovatelů znovu rozhodnout. V prvé řadě si bude muset ujasnit, zda stěžovatelé účastníky stavebního řízení být měli, resp. zda mohli být přímo dotčeni ve svých právech vydaným stavebním povolením. K tomu je potřeba, aby si žalovaný nejprve u každé z věcných námitek stěžovatelů položil otázku, zda se daná záležitost jejich práv vůbec dotýká (lze se tak například ptát, jakým způsobem se může práv sousedů dotknout použitá krytina střechy). V případě kladné odpovědi je nutno se dále ptát, zda se daná otázka neřešila již v územním řízení a případně s jakým výsledkem (z hlediska umístění vjezdu ke stavbě nutno poznamenat, že za výsledek územního řízení je třeba považovat nejen samotné územní rozhodnutí, ale též ověřený situační výkres, popř. jinou ověřenou stavební dokumentaci). Jestliže i poté zůstanou nějaké skutečnosti, které zakládají přímé dotčení práv stěžovatelů, nebyly vyřešeny v územním řízení a byly předmětem řízení stavebního (v této souvislosti je třeba připomenout, že například změna formy oplocení byla schválena samostatně formou soublasu s ohlášením stavby), bylo by možno konstatovat, že stěžovatelé se ze zákona stali účastníky stavebního řízení a byli jako účastníci opomenuti. Teprve pak by se otevíral prostor pro provádění důkazů ohledně toho, zda stěžovatelé uplatnili svá práva včas, zejména zda a kdy se dozvěděli o konání stavebního řízení, příp. seznali s dostatečnou jistotou obsah napadeného stavebního povolení.“

[3] Žalovaný podané odvolání posoudil znovu a rozhodnutím označeným v návěti tohoto rozsudku je opět zamítl. Žalobci se proti tomuto rozhodnutí bránili žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, i tentokrát neúspěšně. Krajský soud v odůvodnění svého zamítavého rozsudku vyšel z následujících tezí: „Účastníkem správního řízení, tedy i stavebního řízení, může být i taková osoba, která to o sobě tvrdí, ačkoliv o jejím účastenství existují určité pochybnosti, ale vždy za předpokladu, že se tato osoba domáhá svého práva být účastníkem toho kterého řízení. ... Lze dovodit, že stavební úřad není povinen obesílat veškeré subjekty, které by potenciálně měly možnost být účastníky stavebního řízení, neboť by potenciálně mohli být stavbou dotčeni na svých právech, z hlediska hospodárnosti ani rychlosti stavebního řízení tato situace ani není možná. Je pouze věcí samotného subjektu, který se cítí být stavbou dotčen na svých právech, že se bude těchto svých práv aktivně domáhat a bude činit úkony, jež by vedly k založení tohoto účastenství.“ Tyto předpoklady podle soudu žalobci nenaplnili, neboť se účastenství ve stavebním řízení nedomáhali, ačkoliv věděli o tom, že probíhá. Vědomost žalobců o probíhajícím stavebním řízení dovodil krajský soud jednak z toho, že byli účastníky územního řízení, tudíž mohli očekávat zahájení navazujícího řízení stavebního, a rovněž z obsahu jejich podání ze dne 26. června 2012. Z toho pak krajský soud dovodil následující závěry: „Pasivitu žalobců v průběhu celého stavebního řízení, kdy měli možnost domáhat se, aby jim byl přiznán statut účastníka tohoto řízení, nelze přičítat k tíži žalovaného. Krajský soud nevylučuje, že v řízení o povolení předmětné stavby žalobci mohli být dotčeni na svých právech, avšak těchto svých práv se v průběhu tohoto řízení žádným způsobem nedovolávali a jak již bylo soudem uvedeno, nelze jim přisvědčit ani v tom, že o tomto řízení nevěděli či o něm nebyli informováni, když k takové informaci nebyl správní orgán povinen. ... O povinnosti subjektu aktivně se domáhat účasti na správním řízení za situace, kdy s ním od počátku tohoto řízení jako s účastníkem jednáno není, svědčí též judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 28. srpna 2009, sp. zn. 2 As 51/2008 nebo rozsudek ze dne 2. prosince 2003, sp. zn. 7 A 56/2002).“

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[4] Žalobci (dále též „stěžovatelé“) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní poukazují zejména na to, že žalovaný ani krajský soud nerespektovali právní názor, který Nejvyšší správní soud zaujal ve svém výše citovaném rozsudku č. j. 6 As 132/2013 - 29. Nevysvětlili totiž srozumitelným způsobem důvody, pro které by stěžovatelé neměli

pokračování

být z materiálního hlediska účastníky stavebního řízení. Krajský soud bez jakékoliv opory ve spise či v dokazování přebíral tvrzení žalovaného, že ve stavebním řízení nedošlo oproti územnímu řízení k žádným změnám, a to ani pokud jde o umístění vjezdu. Podle stěžovatelů naopak umístění vjezdu není v souladu s územním rozhodnutím, konkrétně s jeho podmínkou č. 8. Stěžovatelé situaci na místě popisují následujícím způsobem: „*Pozemek č. parc. 320/1 (zde i dále jde o pozemky v k. ú. Přední Ptákovice) sestává ze dvou částí – z části vozovky/silnice tvořící Lesní ulici a z úzkého pruhu o šíři cca 3 m, který tvoří proluku m.j. mezi pozemkem stěžovatelů č.parc. 320/132 a pozemkem stavebníků č.parc. 320/212. Tento úzký pruh není vozovkou/silnicí s jízdními pruhy (jak předpokládá územní rozhodnutí a stanovisko policie), jde pouze o nebezpečnou pěšinu, která nebyla k průjezdu či dopravě nikdy využívána a není k tomu ani uzpůsobena (stavebně technicky). Tento úzký pruh je napojen na vozovku v ulici Lesní přibližně v pravém úhlu. S vozovkou/silnicí v Lesní ulici pak bezprostředně sousedí po celé své šíři parcela st. 506, uvedená v podmínce č. 8 územního rozhodnutí, na níž měl být umístěn vjezd. Argumentace žalovaného a soudu ohledně souladu umístění vjezdu s územním rozhodnutím nemůže obstát i proto, že ve skutečnosti není parcela st. 506 vjezdem vůbec dotčena, ač dle územního rozhodnutí na ní měla být příjezdová komunikace umístěna. Skutečné umístění vjezdu tak vyhovuje pouze stavebníkům, kteří svůj pozemek st. 506 „ušetrili, a nezatížili příjezdovou komunikací, ale namísto toho obtěžují své sousedy (stěžovatele) užíváním úzké pěšiny mezi domy jako příjezdové komunikace, která k tomuto účelu však není určena.“*

[5] Stěžovatelé odmítají též tvrzení krajského soudu o své údajné procesní pasivitě. Vysvětlují, že se obrátili na stavební úřad až v roce 2012 proto, že teprve v té době začali stavebníci realizovat vjezd ke svému domu jiným způsobem, než bylo stanoveno v podmínkách územního rozhodnutí. Do té doby stěžovatelé vůbec netušili, že stavební povolení opravňuje stavebníky k umístění sjezdu z jejich pozemku p. č. 320/212 na úzkou pěšinu na obecním pozemku p. č. 320/1, a to v bezprostřední blízkosti nemovitosti stěžovatelů. Zároveň stěžovatelé upozorňují, že správní orgán je až dosud neseznámil s obsahem stavebního povolení, čímž jim zároveň odepřel právo vznést konkrétní námítky týkající se nesouladu územního rozhodnutí se stavebním povolením, právě pokud jde o umístění vjezdu.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na obsah odvolacího rozhodnutí a na svá vyjádření v řízení před krajským soudem.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[8] Již z pouhého porovnání výše vybraných citací z předchozího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v této věci a z nyní napadeného rozsudku krajského soudu je zřejmé, že krajský soud se právním názorem Nejvyššího správního soudu neřídil. Namísto toho, aby nejprve zkoumal otázku, zda stěžovatelé byli materiálně účastníky stavebního řízení, zaměřil se krajský soud – byť to takto výslovně v rozsudku neříká – na otázku, zda své odvolání uplatnili včas, resp. zda se včas domáhali postavení účastníků stavebního řízení. Samotný fakt, že krajský soud použil jiné pořadí zkoumání právních otázek, by nicméně ke zrušení jeho rozsudku vést nemusel. V předchozím řízení před správním soudem byly odvolací rozhodnutí a rozsudek krajského soudu zrušeny pro nepřezkoumatelnost. Pokud by nyní ve „druhém kole“ krajský soud přezkoumatelným a přesvědčivým způsobem a v návaznosti na důvody odvolacího rozhodnutí dovodil, že stěžovatelé odvolání nepodali v zákonné lhůtě, pak – nutno přiznat – by již skutečně bylo bez významu, zda stěžovatelé účastníky stavebního řízení z materiálního hlediska byli či nikoliv. Jejich odvolání by totiž tak či tak nemohlo být pro opožděnost úspěšné. Vývody

krajského soudu v této otázce však přesvědčivé nejsou, proto ani tentokrát jeho rozsudek nemohl před Nejvyšším správním soudem obstát.

[9] Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá, než znovu – stejně jako v předchozím rozsudku v této věci – odkázat na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 17. února 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, č. 1838/2009 Sb. NSS, který se podrobně věnoval otázce opomenutých účastníků řízení podle správního řádu z roku 1967 (řízení v nyní posuzované probíhalo ještě za platnosti tohoto procesního předpisu). Své závěry shrnul rozšířený senát následujícím způsobem: „Z práva nelze dovést, že účinky rozhodnutí vydaného veřejnou mocí (a tedy vznik subjektivních práv a povinností) mohou jen pouhým během času nastat vůči tomu, kdo v rozporu se zákonem nemohl vykonávat práva účastníka řízení, v němž takové rozhodnutí bylo vydáno, neznal obsah rozhodnutí, nemohl se procesu účastnit a nemohl se proti jeho vydání bránit prostředky, které mu procesní předpis umožňuje. Nelze dovést ani to, že nesprávné vyznačení právní moci na rozhodnutí za situace, kdy některému účastníkovi rozhodnutí nebylo oznámeno, může mít pro takového účastníka fatální důsledky jen proto, že od nesprávného vyznačení právní moci uběhla dlouhá doba. A naopak: nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno), jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal buď fakticky (např. pošta vydala zásilku s rozhodnutím nesprávně sousedovi, rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou), nebo proto, že si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje (např. od jiného účastníka řízení, který mu předal kopii rozhodnutí, s rozhodnutím se seznámil v jiné věci, nahlížením do spisu v pozdější době atd.). V takovém případě nastává fikce oznámení, a od ní se odvíjí běh lhůt stejně tak, jako by došlo k oznámení řádnému. K tomu je však zapotřebí, aby toto faktické „oznámení“ mělo pro opomenutého účastníka řízení zásadně stejnou informační hodnotu jako oznámení řádně procesně učiněné; je přirozeně zapotřebí – neboť tu chybí obvyklý průkaz doručení (doručenka) – ustanovit okamžik faktického oznámení co nejspolehlivěji; v praxi pak zřejmě tak, že bude určen nejpozdější den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti; pochybnost tu prospívá tomu, kdo byl opomenut.“

[10] Hovoří-li pak rozšířený senát o „zásadně stejné informační hodnotě“ faktického oznámení pro opomenutého účastníka, má tím na mysli, že „opomenutý účastník seznal s dostatečnou jistotou a včas obsah vydaného rozhodnutí, především tedy, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do práv, a měl tedy účinnou možnost se proti němu účinně bránit opravnými prostředky. Obvykle tu půjde o případy, kdy se opomenutý účastník s obsahem rozhodnutí seznámil prostřednictvím jiné osoby, nebo se s ním seznámil jinak, a to prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu (nahlížením do spisu v jiné procesní roli atp.).“

[11] Z uvedených citací je zřejmé, že pokud by krajský soud chtěl skutečně vést argumentaci tak, že nezáleží na tom, zda stěžovatelé měli být z materiálního hlediska účastníky stavebního řízení či nikoliv (jelikož výslovně uvádí, že nevyklučuje, že v řízení o povolení předmětné stavby mohli být dotčeni na svých právech), musel by z důkazů obsažených ve správním spise nebo z důkazů, které by sám provedl, vyvodit, že se stěžovatelé s obsahem stavebního povolení seznámili. Teprve od takového prokazatelného nabytí vědomosti o obsahu rozhodnutí by mohl odvozovat běh lhůt a případně dojít k závěru, že stěžovatelé lhůtu pro podání odvolání zmeškali, jelikož dostatečně dlouhou dobu nic pro obranu svých práv nečinili (zpravidla půjde o více než tři měsíce, jelikož poučení o odvolání u faktického seznámení se s rozhodnutím obvykle absentuje).

[12] Nic takového však krajský soud ve svém rozsudku nedovodil. Naopak je zjevné, že krajský soud citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nezohlednil, ačkoliv ve svém předchozím zrušujícím rozsudku jej na něj Nejvyšší správní soud výslovně upozornil. Argumentační konstrukce krajského soudu stojí pouze na tom, že stěžovatelé mohli po skončení územního řízení zahájení řízení stavebního očekávat, přičemž i z jejich podání ze dne 26. června 2012 vyplývá, že o (tehdy již dávno proběhlém) stavebním řízení věděli. Otázkou, zda byli stěžovatelé s obsahem stavebního povolení seznámeni v rozsahu potřebném pro obranu

pokračování

svých práv, se krajský soud vůbec nezabýval. Stěžovatelé přitom setrvali po celou dobu řízení před správními soudy tvrdí, že obsah stavebního povolení jim až dosud není znám. Samotná vědomost o probíhajícím stavebním řízení nemá žádný význam, jestliže stěžejní námitka stěžovatelů ohledně vjezdu k povolovanému rodinnému domu staví na tom, že ve stavebním řízení došlo oproti řízení územnímu ke změně jeho umístění, s čímž pochopitelně stěžovatelé nemohli předem nikterak počítat. Jakožto osobám stojícím vně stavebního řízení jim nemohlo být známo, jaké otázky se v něm řeší.

[13] Nejvyšší správní soud shrnul vývoj kauzy z hlediska možnosti stěžovatelů dovolávat se svých práv již v naraci svého předchozího výše citovaného rozsudku v této věci. Na jeho odstavce [2] až [5] proto pro stručnost odkazuje. Na to pak Nejvyšší správní soud navázal následující úvahou: „*Ačkoliv od vydání stavebního povolení uplynula řada let, stěžovatelé se o něm vůbec nemuseli dozvědět, neboť stavebník začal svou stavbu realizovat pravděpodobně až v roce 2010 a ještě při kontrolní prohlídce dne 5. června 2012 konstatoval stavební úřad, že sporný sjezd dosud není dokončen. Není tak nikterak vyvráceno tvrzení stěžovatelů, že obsah stavebního povolení dosud neznají a že se začali proti svému opomenutí jako účastníků stavebního řízení bránit, jakmile začalo být přímo v terénu patrné, jakým způsobem zásáhne realizovaná stavba do jejich práv. Takovým důkazem zřejmě nemůže být podání jednoho ze stěžovatelů ze dne 26. června 2012 adresované krajskému úřadu, v němž uvádí: ‚Ze spisu vyplývá, že účastníkem jsem se písemně prohláшал, přičemž stavební úřad tyto mé podněty naprosto ignoroval.‘ Není zřejmé, jaký spis a jaká písemná podání má účastník na mysli. Samozřejmě pokud by bylo ze spisu ke stavebnímu řízení na předmětnou stavbu prokázáno, že stěžovatel se domáhal postavení účastníka stavebního řízení, avšak poté věc ponechal nedorěšenou, mohlo by to představovat speciální situaci. Lze si pak představit subtilní úvahy o tom, zda výše uvedený rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu publ. pod č. 1838/2009 Sb. NSS na tento případ dopadá či nikoliv, zda tedy stěžovatelé vskutku mohli podat odvolání, příp. návrh na obnovu řízení, v jaké lhůtě a od kdy se tato lhůta počítá, či zda naopak jediným prostředkem nápravy, který jim právo přiznávalo, bylo domáhat se vydání rozhodnutí o svém účastenství cestou ochrany proti nečinnosti apod. Jak už ale bylo výše řečeno, tyto úvahy se mohou dostat na řadu až poté, co bude zodpovězena otázka, zda stěžovatelé materiálně byli účastníky stavebního řízení.*“ Také tento právní názor Nejvyššího správního soudu krajský soud ve svém rozsudku pominul, neboť na podání stěžovatelů ze dne 26. června 2012 opět pouze odkázal, bez jakéhokoliv jeho spisově či důkazně podloženého výkladu či jakékoli argumentace ohledně právního významu případného nedokončeného pokusu stěžovatelů domoci se účasti na stavebním řízení v jeho průběhu.

[14] Úvahy krajského soudu nadto ani neodpovídají argumentační linii žalovaného. Ten se totiž na rozdíl od krajského soudu pokusil právní názory obsažené v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu respektovat a v novém odvolacím rozhodnutí se vyrovnal s jednotlivými námitkami stěžovatelů týkajícími se tvrzeného dotčení jejich práv stavebním povolením. Konkrétně se žalovaný věnoval změně formy oplocení (srov. str. 6 odvolacího rozhodnutí), výšce, sklonu a použité krytině střechy (srov. str. 6 odvolacího rozhodnutí) a do jisté míry taktéž – podle názoru Nejvyššího správního soudu klíčové – otázce umístění vjezdu ke stavbě (srov. str. 5 a 6 odvolacího rozhodnutí), včetně dílčí otázky, kudy stavebníci fakticky vyjíždějí. Krajský soud, namísto aby argumentaci žalovaného v otázce dotčení práv stěžovatelů buď zavrhl, nebo naopak potvrdil, příp. rozvinul a obohatil, se vydal vlastní cestou, která však neodpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu. V této své linii krajský soud argumentační břemeno neunesl a výsledek jeho úvah, nedostatečně podložený relevantními důvody, nemohl obstát.

[15] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že krajský soud vycházel mimo jiné z nesprávného předpokladu, že stavební úřad není povinen obesílat veškeré subjekty, které by potenciálně měly možnost být účastníky stavebního řízení, neboť by mohly být stavbou dotčeny na svých právech. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. února 2011, č. j. 5 As 24/2010 - 97 naopak vyplývá, že je povinností správních orgánů po celou dobu

správního řízení ověřovat okruh účastníků řízení a jednat jako s účastníkem s tím, komu toto postavení svědčí. Vývody krajského soudu nelze podepřít ani rozsudky Nejvyššího správního soudu, na něž se krajský soud odvolával při úvahách o povinnosti stěžovatelů aktivně se domáhat účasti na správním řízení za situace, kdy s nimi od počátku tohoto řízení stavební úřad jako s účastníky nejednal. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. srpna 2009, č. j. 2 As 51/2008 - 161 na tento případ vůbec nedopadá, neboť se věcně zabýval kasační stížností stěžovatelů, kteří účastníky stavebního řízení byli a pouze nesouhlasili s jeho výsledkem. Úvaha o nedostatku aktivity dalších potenciálních účastníků řízení se objevuje pouze v naraci rozsudku, když Nejvyšší správní soud cituje vyjádření Městského úřadu v Harrachově k podanému odvolání. Nejvyšší správní soud se však k této úvaze nikterak nevyjádřil, jelikož vůči stěžovatelům, jichž se týkala, řízení zastavil pro nezaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Rozsudek ze dne 2. prosince 2003, č. j. 7 A 56/2002 - 54, č. 162/2004 Sb. NSS pak podobnou úvahu neobsahuje vůbec. Celá jeho argumentace staví na tom, že stěžovatel (ekologický spolek) nebyl a ani nemohl být účastníkem řízení o povolení etapy „aktivní vyzkoušení – fyzikální spouštění 2. bloku JE Temelín“, jelikož atomový zákon obsahuje zvláštní úpravu, která vylučuje jak aplikaci správního řádu, tak i zákona o ochraně přírody a krajiny. Způsob, jakým Krajský soud v Českých Budějovicích opřel své úvahy v posuzovaném případě o předchozí judikaturu Nejvyššího správního soudu, lze tudíž označit za přinejmenším nekorektní.

[16] Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako důvodnou a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil. Krajský soud, vázán (již dříve vysloveným) právním názorem Nejvyššího správního soudu, posoudí žalobu znovu. Nejprve se zaměří na otázku, zda stěžovatelé měli být materiálně účastníky stavebního řízení. Posoudí tedy správnost úvah žalovaného zmíněných v bodě [14] tohoto rozsudku, podle nichž stěžovatelé nemohli být přímo dotčeni na svých právech žádnou z otázek řešených ve stavebním řízení. Výslovně se bude krajský soud věnovat otázce, zda umístění sjezdu pro umístěvanou stavbu na spojkou propojující ulice Lesní a Ptákovickou bylo patrně již z územního rozhodnutí včetně jeho grafické přílohy, nebo zda bylo ve stavebním řízení řešeno nově, příp. odlišně od územního rozhodnutí. Teprve v případě, že by krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatelé měli být účastníky stavebního řízení, může se případně věnovat otázce včasnosti podaného odvolání proti stavebnímu povolení.

IV. Náklady řízení

[17] V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu